

PLANUJEMY OCHRONĘ ŚRODOWISKA

„Obecny stan zanieczyszczeń, a także pogarszanie się jakości środowiska powodują konieczność włączenia jego ochrony w ramy centralnego planowania. Szczególnie ważnym argumentem przemawiającym za centralnym planowaniem

ochrony środowiska jest społeczny w swej istocie charakter zjawiska zanieczyszczeń. W większości wypadków ujemne efekty emisji pozostałości do środowiska naturalnego nie są odczuwalne bezpośrednio lub w odpowiednim stopniu przez samych ich sprawców. Jeśli nie są uruchomione wystarczająco silne instrumenty przeciwdziałające, strat ekonomicznych nie ponosi sam emitent pozostałości, lecz są one przerzucone na otoczenie. Brak podmiotowej jedności źródeł pozostałości zanieczyszczających środowisko oraz obiektów narażonych na negatywne następstwa zanieczyszczeń powoduje, że konieczna się staje ingerencja państwa. Dopiero w skali całej gospodarki czy regionu można bowiem ocenić następstwa zanieczyszczeń środowiska i zapewnić środki ich likwidacji bądź ograniczenia. Przesądza to o konieczności objęcia ochrony środowiska naturalnego planowaniem centralnym, społeczny charakter kryteriów wyboru, stosowanych w tym planowaniu, a także rachunek ekonomiczny w ogóle spełniają wymagania, jakie stawia ochrona środowiska". Tak rozpoczyna się artykuł J. Góreckiej - Poznńskiej, zatytułowany „Problemy planowania gospodarki zasobami środowiska naturalnego”, zamieszczony w nrze 7—8 „Gospodarki Planowej”. W dalszej części uzasadniono konieczność centralnego planowania ochrony środowiska, ze zwróceniem uwagi na kompleksowość poczynań. „Kompleksowość ochrony środowiska staje się tym bardziej oczywista, im bardziej eskomplikowane instrumenty poprawy stanu środowiska zamierza się stosować. Kompleksowe działanie staje się w szczególności niezbędne wówczas, gdy dąży się do rozwiązania problemów ochrony przez tworzenie tzw. zamkniętych cykli. Większość ekonomistów jest zdania, że to właśnie stanowi jedyne rozwiązanie, które umożliwi w przyszłości uzyskanie tzw. równowagi między gospodarką i środowiskiem naturalnym, a więc stanu, w którym środowisko pozostające w wielostronnych związkach z gospodarką zachowa swoje naturalne własności i strukturę w stopniu niezbędnym dla prawidłowego funkcjonowania społeczeństwa”.

W dalszej części omówiono niezbędne kierunki doskonalenia planowania ochrony środowiska i praktyczne osiągnięcia w planowym wykorzystaniu zasobów środowiska.